

27.12/66

B.M. in Colombia; Dr. Bruckner
typoscript 217 bladzijden

Carla, een wakkere wambledige Belgisch meisje, werkt
als verpleegster in Kongo. Ze komt in kennis met
Wim die een vroege bemerking heeft te ook een Belg is.
Het wordt een huwelijk, met kinderen. Bij de overname-
kultuur verliest Carla met de kinderen op bord van
haar man het eerst naar het verleden; later komt ook
de man maar hij is voor zijn leven vernietigd. Carla
werd in een ziekenhuis en in het bed van een dokter.
Het hele verhaal speelt zich af tussen het gesprek met
en verliest die met de ~~Wim~~ verhoudingsproblemen
in beeld.

Dit manuscript heb ik in een paar of meer plekken al
gelezen. Het werd toen niet zonder meer afgeleverd.
Wel werden verschillende verbeteringen voorgesteld.
Daarom schreef de schrijver de teksten volkomen; ik
heb zo de indruk dat ze het hele verhaal heeft omge-
werkt.

Maar mijn mening is dat zo niet ongeacht. Een
museumschrift is het nog niet. Maar het is goed
geschreven. Het werk wordt heeft is de authenticiteit.
Het is ook niet onmogelijk dat een vrouw en
nu die omgekeerde schrijft.

Koninkrijk men kan het hinnuwe, duidelijk we, wel
proberen.

Op licht van zaken kunnen. Over het
supplement heb anders.

De penma

Carla, een wat te warmbloedig Belgisch meisje, werkt als verpleegster in Kongo. Ze komt in kennis met Wim die een vissersbedrijf heeft en ook een Belg is. Het wordt een huwelijk, met kinderen. Bij de onafhankelijkheid vertrekt Carla met de kinderen op bevel van haar man het eerst naar het vaderland; later komt ook de man maar hij is voor zijn leven verminkt. Carla werkt in een ziekenhuis en in het bed van een dokter. Het titel verhaal speelt zich af tussen het gesprek met een advocaat die met de echtscheidingsprocedure is belast.

Dit manuscript heb ik een jaar of meer geleden al gehad. Het werd toen niet zonder meer afgewezen, wel werden verschillende verbeteringen voorgesteld. Waaraan schijnt de schrijfster te hebben voldoen. Ik heb zo de indruk dat ze het titel verhaal heeft omgewerkt.

*Naar mijn mening is het zo niet ongeschikt. Een meesterwerk is het nog niet. Maar het is boeiend geschreven. Dat wat vooral treft is de authenticiteit. Het is ook niet onaardig dat een vrouw eens over die Congokwestie schrijft. Kortom men kan het hiermee, dunkt me, wel proberen.
De titel zou beter kunnen. Dorsvloer suggereert iets anders.*